

Nr 102.

Av herr **Liljedahl m. fl.**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående rätt för arméns manskap med fast anställning att åtnjuta dagavlöning vid sjukdom.

Enligt Kungl. Maj:ts nådiga reglemente för arméns avlöning under fred av den 11 oktober 1907 får officer och underofficer, som till följd av sjukdom är förhindrad att förrätta sin tjänst, behålla dagavlöning under minst två månader. Räcker sjukdomen längre tid, varder i fråga om officer på Kungl. Maj:ts och i fråga om underofficer på regementschefens prövning beroende, huruvida på grund av bevekande omständigheter dagavlöning må behållas utöver två månader.

Även värnpliktige åtnjuta enligt en genom kungörelse av den 18 december 1908 vidtagen ändring i avlöningsreglementets § 57 dagavlöning eller, såsom den officiellt benämnes, penningbidrag under sjukdom.

För såväl officerare och underofficerare som värnpliktige är det sålunda väl ställt med avseende å dagavlönings utgående under sjukdomens dagar. Däremot har det fast anställda manskapet blottställts genom en särskild undantagsbestämmelse — § 25 i avlöningsreglementet — som stadgar, att detta manskap (distinktionskorpraler, korpraler, vice korpraler och menige) förlorar hela sin dagavlöning under sjukdom. Endast i det fall att dylikt manskap kvarligger sjukt efter övnings eller skolas slut, utfås dagavlöning.

Ett enda exempel torde till full evidens ådagalägga det orättvisa i den här påpekade undantagsbestämmelsen. Anbefaller en officer under en gymnastiklektion en volontär eller korpral, som tjänstgör såsom instruktör för värnpliktige, att visa hur en viss rörelse, t. ex. ett språng över gymnastikhästen, skall utföras, och instruktören därvid bryter av ena benet, så blir han inlagd på regementets sjukhus under kanske två månaders tid och förlorar för hela tiden sin dagavlöning, fastän olyckan skedde i tjän-

sten under pliktutövning. Om officeren däremot själv utfört rörelsen och råkat ut för samma olycka, så hade han såsom löjtnant fått 3 och såsom kapten 4 kronor om dagen och sålunda under två månaders sjukskrivning förtjänat respektive 180 och 240 kronor. En sådan klasslagstiftning är ovärdig svenska staten och verkar, såsom i det här anförda fallet, hjärtlös mot det fast anställda manskapet. En handling av pliktuppfyllelse bör ej bestraffas med ett par månaders förlust av dagavlöningen, då redan sjukdomen är ett oförtjänt lidande.

Det fast anställda manskapet utgår icke från förmögna hem, och den lilla dagavlöningen, som för volontär utgör 20 öre, vice korpral 30, korpral 40 och distinktionskorpral 50 öre, är mer än väl behövlig. Två månaders sjukskrivning gör för volontär 12, vice korpral 18, korpral 24 och distinktionskorpral 30 kronor, som avhändas dem även om sjukdomen ådragits i tjänsten utan eget förvållande. Det blir sålunda ett stort avdrag i inkomsterna, helst som den fasta lönen, vilken får behållas under sjukdom, endast utgör per år 180 kronor för volontär, 240 kronor för vice korpral, 300 kronor för korpral och 360 kronor för distinktionskorpral.

På grund av vad jag sålunda anförut hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om sådana bestämmelsers utfärdande, att fast anställt manskap måtte i likhet med vad nu sker beträffande officerare, underofficerare och värnpliktige utfå dagavlöning under hel eller viss del av sjukdomstid.

Stockholm den 29 maj 1914.

Ernst Liljedahl.

G. Kronlund.

Felix Hamrin.
